

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/819/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412213426
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6412213426.5

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Danice Kočíčkovej a JUDr. Amy Odalošovej, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, za ktorú koná advokát a konateľ doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanému Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 4C/179/2012-105 zo dňa 28. 04. 2014, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu majetkovú škodu a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol: „Žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu, podal na Okresný súd Žiar nad Hronom, dňa 27.09.2012 viac ako 600 formulárových žalôb, v ktorých sa domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu okresného súdu v exekučných konaniach. Podľa tvrdenia žalobcu, exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktoré by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o zmene exekútora so značným časovým odstupom. V prípadoch, v ktorých súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podľa tvrdenia žalobcu, neexistovala na strane súdu taká okolnosť, ktorá by mu umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nesprávny úradný postup súdu, teda videl žalobca, v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v neprímeranom čase a bez zbytočných prieťahov, ako aj vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, čo bolo príčinou vzniku materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu.

Žalovaná strana navrhovala žalobu žalobcu zamietnuť, a to z toho dôvodu, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní, došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Podľa tvrdenia žalovanej strany, žalobca nepreukázal ani vznik výšky skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu v tom, že rozhodol o poverení exekútora po uplynutí 15 dňovej lehoty, alebo rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a

nemajetkovou ujmu. Podľa vyjadrenia žalovanej strany, má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol si zavinil sám, spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv a najmä, že je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Ďalej žalovaná strana namietala, že žaloba je zmätočná, nemá náležitosti návrhu na začatie konania. Podľa jej názoru, je nárok uplatnený predčasne, nakoľko prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škodu boli žalovanej strane doručené 23.04.2012 a žaloba na súd bola podaná 27.09.2012, teda ešte neuplynula šesťmesačná lehota. Žalovaná strana tiež vznášala námietku premlčania, a to z toho dôvodu, že podľa skutkových okolností uvádzaných žalobcom, v niektorých žalobách k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009, a podľa § 19 ods. 1 Zákona číslo 514/2003 Z. z., sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, odo dňa keď sa poškodený o škode dozvedel.

Po podaní žaloby na súd, vzhľadom na vznesenú námietku žalobcu o vylúčení sudcov Okresného súdu v Žiari nad Hronom z prejednávania a rozhodnutia veci, vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom, súd predložil spis spolu s pripojeným exekučným konaním a s vlastným vyjadrením, Krajskému súdu v Banskej Bystrici na rozhodnutie. Krajský súd v Banskej Bystrici mal možnosť oboznámiť sa s návrhom žalobcu, s exekučným spisom. O návrhu žalobcu rozhodol svojimi rozhodnutiami v jednotlivých veciach a jednotlivých sudcov Okresného súdu v Žiari nad Hronom, buď vylúčil alebo nevylúčil v konkrétnych veciach. Týmito rozhodnutiami je Okresný súd v Žiari nad Hronom viazaný.

Skutočnosť, že je súdom prejednávaná vec náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom toho istého súdu v inej veci, hypotézu právnej normy, uvedenej v § 14 ods. 1 O.s.p., nenapĺňa. Pomer sudcu k veci, zakladajúcu pochybnosti o jeho nestrannosti, by mohol byť, ale za okolností v tomto zákone nastaných, iba za predpokladu, napr. vtedy, že by ten istý sudca prejednával žalobu na náhradu nemajetkovej ujmy, alebo škody, ktorá mala byť spôsobená jeho vlastným postupom v posudzovanom konaní, prípade postupom iného sudcu, či sudkyne, ku ktorému by bol vybavujúci sudca vo vzťahu osoby blízkej (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, spisovej značky 30 Cdo 727/2011 zo dňa 27.04.2012).

Okresný súd v Žiari nad Hronom, už raz vo veci vytyčil pojednávanie na deň 25.02.2013. Žalobca navrhoval konanie prerušiť, a to vzhľadom na podanú ústavnú sťažnosť. Okresný súd v Žiari nad Hronom svojim rozhodnutím, zo dňa 25.02.2013, návrh na prerušenie konania zamietol a Krajský súd v Banskej Bystrici, svojim rozhodnutím, zo dňa 12.03.2014 sp. zn. 14Co/149/2013 uznesenie okresného súdu potvrdil.

V záujme hospodárnosti konania, môže súd spojiť na spoločné konania veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia, alebo sa týkajú tých istých účastníkov (§ 112 ods. 1 O.s.p.).

S prihliadnutím na obsah žalôb, na právnu a skutkovú súvislosť, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe žalobcu a žalovaného, súd rozhodol o spojení vecí, vedených pod spisovou značkou 4C/179/2012, 4C/180/2012, 4C/181/2012, 4C/182/2012, 4C/183/2012, 4C/184/2012, 4C/185/2012, 6C/155/2012 a 6C/175/2012. V týchto konaniach je uplatňovaná majetková škoda vo výške 1.525 eur (8 x po 175 eur + 1 x 125 eur) a nemajetková ujma vo výške 3.592,92 eur (8 x 387,24 eur + 495).

Na nové vytyčené pojednávanie, na deň 28.04.2014, sa žalobca, právny zástupca žalobcu a žalovaná strana nedostavili, a preto súd vo veci konal, aj keď účastníci zostali nečinní (§ 101 ods. 2 O. s. p.).

Z pripojených exekučných konaní, v jednotlivých spojených veciach, nie je sporné, že žalobca sa obrátil na súdneho exekútora s návrhom na vykonanie exekúcie. K exekučnému konaniu EX 1252/2012, zodpovedá konanie, vedené na Okresnom súde v Žiari nad Hronom, pod číslom konania 11/Er/201/2006. Z obsahu spisu je zrejmé, že navrhovateľ dňa 06.09.2010 podal návrh na zmenu exekútora. Okresný súd v Žiari nad Hronom dňa 04.10.2010 vyzval súdneho exekútora na vyčíslenie trov exekúcie a zaslanie spisu. 14.02.2011 urgoval vyčíslenie exekúcie. Exekútor zaslal spis s vyčíslenými trovami 23.02.2011 a súd svojim rozhodnutím zo dňa 05.04.2011 vyhovel zmene exekútora a poveril iného exekútora. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd od podania návrhu na zmenu exekútora robil vo veci úkony, ktoré mali viesť k jeho rozhodnutiu a po celú dobu, do svojho rozhodnutia, teda od podania návrhu nezostal nečinný.

Konaniu EX 320/2006 zodpovedá konanie, vedené na Okresnom súde v Žiari nad Hronom, pod číslom konania 15Er/947/2006. Návrh na zmenu exekútora podal navrhovateľ 02.09.2010. 01.10.2010 súd vyzval súdneho exekútora, aby v lehote 10 dní zaslal exekučný spis spolu s vyčíslenými trovami exekúcie. Exekútor zaslal vyúčtovanie trov 25.10.2010 a súd 04.04.2011 vyhovel zmene exekútora a poveril nového exekútora.

Konaniu EX 1240/2012 zodpovedá konanie, vedené na Okresnom súde v Žiari nad Hronom, pod číslom konania 15Er/943/2006. Návrh na zmenu exekútora podal navrhovateľ 03.09.2010. Súd 01.10.2010 vyzval súdneho exekútora, aby v lehote 10 dní zaslal exekučný spis spolu s vyčíslenými trovami exekúcie. Exekútor zaslal vyúčtovanie trov 25.10.2010 a súd 04.04.2011 vyhovel zmene exekútora a poveril nového exekútora.

Konaniu EX 14373/2011 zodpovedá konanie, vedené na Okresnom súde v Žiari nad Hronom, pod číslom konania 14Er/939/2006. Návrh na zmenu exekútora podal navrhovateľ 06.09.2010. 22.09.2010 súd vyzval súdneho exekútora, aby v lehote 10 dní zaslal exekučný spis s vyčíslenými trovami exekúcie. Exekútor zaslal vyúčtovanie trov 23.11.2010 a súd 01.04.2011 rozhodol o zmene exekútora a poveril nového exekútora.

Konaniu EX 14398/2011 zodpovedá konanie, vedené na Okresnom súde v Žiari nad Hronom, pod číslom konania 14Er/945/2006. Návrh na zmenu exekútora podal navrhovateľ 06.09.2010. Súd dňa 29.09.2010 súd vyzval súdneho exekútora, aby v lehote 10 dní zaslal exekučný spis s vyčíslenými trovami exekúcie. Exekútor zaslal vyúčtovanie trov 27.10.2010 a súd 01.04.2011 rozhodol o zmene exekútora a poveril nového exekútora.

Konaniu EX 4501/2011 zodpovedá konanie, vedené na Okresnom súde v Žiari nad Hronom, pod číslom konania 11Er/489/2007. Návrh na zmenu exekútora podal navrhovateľ 02.11.2009. 23.11.2009 súd vyzval exekútora na predloženie spisu a vyčíslenie trov exekúcie, 29.03.2010 urgoval exekútora a exekútor vyčíslil trovy a zaslal spis 09.04.2010, súd vo veci rozhodol 04.06.2010, vyhovel zmene exekútora a poveril nového exekútora.

Konaniu EX 4497/2011 zodpovedá konanie, vedené na Okresnom súde v Žiari nad Hronom, pod číslom konania 12Er/396/2007. Návrh na zmenu exekútora podal navrhovateľ 02.11.2009. 13.11.2009 súd vyzval exekútora na predloženie spisu a vyčíslenie trov exekúcie, Exekútor zaslal vyčíslenie trov 07.12.2009, súd 27.05.2010 vyhovel zmene exekútora.

Konaniu EX 345/2007 zodpovedá konanie, vedené na Okresnom súde v Žiari nad Hronom, pod číslom konania 11Er/545/2007. Návrh na zmenu exekútora podal navrhovateľ 02.11.2009. 23.11.2009 súd vyzval exekútora na predloženie spisu a vyčíslenie trov exekúcie. Exekútor zaslal vyčíslenie trov 22.02.2010, súd vo veci rozhodol 04.06.2010 a zmenil exekútora.

Konaniu EX 4652/2011 zodpovedá konanie, vedené na Okresnom súde v Žiari nad Hronom, pod číslom konania 6Er/471/2011. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla Okresnému súdu v Žiari nad Hronom dňa 25.03.2011. Okresný súd v Žiari nad Hronom rozhodol vo veci dňa 29.03.2011, teda v lehote 4 dní a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Na odvolanie Krajský súd v Banskej Bystrici svojim rozhodnutím z 25. septembra 2011, ktoré došlo súdu 28.10.2011, pod spisovou značkou 41CoE/211/2011 zrušil rozhodnutie a vrátil súdu na nové konanie. Súd dňa 02.12.2011 vydal poverenie na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti, písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Od 01.06.2010 platí, že táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c a d. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie (§ 44 ods. 2 Zákona číslo 233/1995 Zbierky zákonov o súdnych exekútoroch a exekútorskej činnosti v znení zmien a doplnkov).

Ako je uvedené vyššie, súd vo veci rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenie v lehote 4 dní. V tejto veci, súd nezistil subjektívne prieťahy v konaní, ktorý by konštantná judikatúra Najvyššieho súdu a Ústavného súdu presahovala lehotu šesť mesiacov. Vo veci 6Er/471/2011 teda nedošlo k prieťahom konaní, pri rozhodovaní súdu o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a k vydaniu poverenia došlo.

Oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu, podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora (§ 44 ods. 8 Exekučného poriadku).

Tak, ako v prípade lehoty na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, aj v prípade lehoty o zmene exekútora, súd považuje túto lehotu za poriadkovú, t.j. takú, ktorej uplynutie zákonodarca nespája s hmotnoprávnymi účinkami. V tejto súvislosti súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu, spisovej značky 1US16/2002, kde sa konštatuje, že „pri posúdení či došlo, alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy, Ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v Ústave alebo Zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v článku 48 ods. 2 Ústavy, je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci, sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať, ako zbytočné prieťahy v zmysle článku 48 ods. 2 Ústavy (II US63/2000).

Ako je uvedené vyššie, pri jednotlivých konkrétnych exekučných veciach, kde súd rozhodoval o zmene exekútora, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote stanovenej zákonom, považovať za zbytočné prieťahy. Súd v tejto lehote robil úkony potrebné pre rozhodnutie vo veci, vyzýval pôvodného exekútora, žiadal od neho spis, pýtal vyčíslenie trov konania a takýto postup nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Uvedená dĺžka konaní sama o sebe ešte nie je takej povahy, že by bola zasiahnutá podstata a účel základného práva, podľa článku 48 ods. 2 Ústavy, resp. práva podľa článku 6 ods. 1 dohovoru (obdobne Ústavný súd IUS476/2012). Rozhodnutia o zmene exekútora boli teda vydané v lehotách, ktoré judikatúra Najvyššieho súdu i Ústavného súdu nepovažuje za subjektívne prieťahy v konaní.

Námietka žalovanej strany, že žaloba nemá náležitosti návrhu na začatie konania, nie je dôvodná, pretože nesprávne uvedené čísla exekučných konaní, nemajú žiadny vplyv na to, že návrh má všetky náležitosti uvedené v § 79 ods. 1 a § 42 ods. 3 O.s.p. Rovnako nie je dôvodná námietka žalovanej strany o premlčaní nároku, vzhľadom na to, že súd vo veciach rozhodoval v roku 2010 a 2011. Do podania žaloby dňa 27.09.2012, neuplynula premlčacia doba. Nie je dôvodná ani námietka žalovanej strany ohľadom predčasne uplatneného nároku na súd. Pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 154 ods. 1 O. s. p.). Nie je sporné, že žalobca podal u žalovanej strany žiadosť o predbežné prejednanie nároku, dňa 23.04.2012. Žalovaná strana, ako príslušný orgán, neuspokojil nárok na náhradu škody alebo jeho časť žalobcu do šiestich mesiacov, odo dňa prijatia žiadosti (§ 16 ods. 1 Zákona číslo 514/2003 Zbierky zákonov), a preto v čase rozhodovania súdu, dňa 28.04.2014, boli splnené podmienky pre rozhodnutie vo veci samej.

Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup, sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (§ 9 ods. 1 Zákona číslo 514/2003 Zbierky zákonov o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení noviel).

Ako je uvedené vyššie, Okresný súd v Žiari nad Hronom v uvedených exekučných veciach, vydal rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Postupoval v súlade s právom, a preto v týchto prípadoch, nie sú dané zákonné dôvody pre zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V týchto veciach, je žaloba žalobcu nedôvodná, a preto ich súd v plnom rozsahu zamietol.

Žalovaná strana bola vo veci úspešná. V zmysle § 142 ods. 1 O.s.p., by mala právo aj na náhradu trov konania, tieto si neuplatňovala, a preto súd rozhodol, že žiaden z účastníkov, nemá právo na náhradu trov konania “.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15 dňovej lehote (ust. § 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie žalobca. Uviedol, že konaním súdu mu bolo odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 345/09). Navrhovateľ v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, však nič podľa neho nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. Zdôraznil, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Meritórne rozhodnutie súdu považoval preto za predčasné. Vytýkal i to, že súd nedostatočne oboznámil navrhovateľa s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, a preto nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. Z tohto dôvodu sa navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie preto došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Následne navrhovateľ namietal, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie napriek tomu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám.

K majetkovej škode navrhovateľ uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa týka i chýbajúcich dôvodov vzniku nemajetkovej ujmy. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

Odvolačný súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní navrhovateľom na súdy hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolačný súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený rozhodol o vylúčení a nevylúčení sudcov Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaniach vedených vo veciach, vedených pod spisovou značkou 4C/179/2012, 4C/180/2012, 4C/181/2012, 4C/182/2012, 4C/183/2012, 4C/184/2012, 4C/185/2012, 6C/155/2012 a 6C/175/2012, tak, že zákonného sudcu JUDr. Ivana Spurného v týchto veciach z prejednávania a rozhodovania uvedených vecí nevylúčil. Skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. JUDr. Ivan Spurný nebol zákonným sudcom v exekučných veciach, v ktorých mala postupom súdu podľa tvrdenia žalobcu mu vzniknúť škoda. Odvolačný súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevylučuje z prejednávania a rozhodovania vecí o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť žalobcovi spôsobená škoda. Aj keď žalobca podal sťažnosť (sťažnosti) Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti (sťažnostiach) žalobcu. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR v skutkovo a právne totožnej veci, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, ktorými rozhodoval o sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, a ktorými rozhodol tak, že návrh žalobcu odmietol pre nedostatok právomocí Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Odvolačný súd ďalej nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudcu, ktorý vec prejednáva, z dôvodu absencie jeho nestrannosti. Ak sudca takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovel a vec následne prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p., keďže o jeho vylúčení, resp. nevylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdom je právo, ktoré v prejednáwanej veci žalobcom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých tvrdená existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného žalobcom v návrhu.

Žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Vyjadrenia žalovaného mu boli riadne doručené, avšak žalobca zostal ďalej nečinný. Pokiaľ žalobca v dôvodoch svojho odvolania poukazoval na to, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, zároveň si protirečí, keď tvrdí, že v danej veci nebolo možné

rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na kontradiktórny súdny proces.

V žiadnom prípade neobstojí ani ďalšie tvrdenie žalobcu, ak uvádza, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Uvedené je v úplnom rozpore s vyššie uvedenými skutočnosťami, keďže okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcom bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 30 dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora a v prípade spojenej veci 6C/175/2012 (11Er/545/2007) nerozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci k prieťahom nedošlo, nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

V prejednávanej veci bolo zistené, že k rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora v jednotlivých exekučných konaniach došlo do 7 mesiacov od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu, kde sa konštatuje, že „pri posúdení či došlo, alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy, Ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v Ústave alebo Zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v článku 48 ods. 2 Ústavy, je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci, sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať, ako zbytočné prieťahy v zmysle článku 48 ods. 2 Ústavy (II US63/2000). Pri jednotlivých konkrétnych exekučných veciach, kde súd rozhodoval o zmene exekútora, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote stanovenej zákonom, považovať za zbytočné prieťahy. Súd v tejto lehote robil úkony potrebné pre rozhodnutie vo veci, vyzýval pôvodného exekútora, žiadal od neho spis, pýtal vyčíslenie trov konania a takýto postup nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Uvedená dĺžka konaní sama o sebe ešte nie je takej povahy, že by bola zasiahnutá podstata a účel základného práva, podľa článku 48 ods. 2 Ústavy, resp. práva podľa článku 6 ods. 1 dohovoru (obdobne Ústavný súd IUS476/2012). Rozhodnutia o zmene exekútora boli teda vydané v lehotách, ktoré judikatúra Najvyššieho súdu i Ústavného súdu nepovažuje za prieťahy v konaní. Doba rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora v trvaní ako je uvedené vyššie, nie je neprimeraná aj s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, keď tak okresnému, ako aj odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ podával žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcií hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom načo musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Je preto zrejmé, že aj keby bol zistený prieťah v konaní, nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama o sebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (napr. I. ÚS 42/01), pričom ústavný súd aj v uznesení IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12. 2012 v obdobnej veci rozhodol, že doba rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora v trvaní viac ako 13 mesiacov by vo všeobecnosti nebola ústavne udržateľná, ale za okolností daného prípadu, keď ústavnému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že sťažovateľka podávala žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcií hromadne, teda v rovnakom čase zaťažila všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom načo musela počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jej žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, ju možno považovať za ústavne akceptovateľnú. Pokiaľ ide o uplatnenie nároku v konaní v konaní 6C/175/2012 zo zákonného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákonodarca stanovuje lehotu len na vydanie poverenia exekútora

na vykonanie exekúcie a v prípade, že nie sú splnené podmienky pre takéto poverenie, nestanovuje súdu lehotu, v ktorej rozhodne o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Navyiac, okresný súd dôsledne uviedol, že uvedené neznamená, že by súd nemusel vo veci pokračovať plynulo a bez prieťahov, súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 4 dní. Súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 606/2012 - 20 zo dňa 14. 12. 2012, podľa ktorého v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Aj Ústavný súd SR, teda, konštatoval, že okresný súd zákonnou 15-dňovou lehotou z tohto dôvodu nie je viazaný.

Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť alebo opomenutie), viď aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je v systave práva zaradená do občianskoprávného zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak (v danej veci) vytýkaný nesprávny úradný postup súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku majetkovej škody či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Okresný súd preto dôvodne aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti správne neskúmal.

Žalobca však nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu. Napriek tomu odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci, vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Ak žalobca v odvolaní na záver namietal, že súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti a v odôvodnení rozhodnutia sa nezaoberal škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), potom je zrejmé, že v tejto časti sa odvolanie netýka napadnutého rozhodnutia okresného súdu, nakoľko tento v odôvodnení svojho rozhodnutia sa predpokladom vzniku a existencie škody žiadnym spôsobom nezaoberal. Okresný súd vyhodnotil, že nedošlo k naplneniu jedného z troch kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti odporkyne za vzniknutú škodu navrhovateľovi, a to existencia nesprávneho úradného postupu zo strany súdu, ktorého postupom mu škoda mala vzniknúť. Ak, teda, následne žalobca tvrdil, že odôvodnenie rozsudku je nepreskúmateľné, nakoľko z neho nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, jeho tvrdenie neobstojí, ak sa okresný súd v odôvodnení rozhodnutia týmto predpokladom vôbec nezaoberal. Vo vzťahu k tejto skutočnosti je preto rozhodnutie prvostupňového súdu dôsledne odôvodnené a spĺňa podmienky ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., teda v žiadnom prípade nie je dôvodná námietka žalobcu týkajúca sa jeho nepreskúmateľnosti, či dokonca arbitrárnosti. V tomto rozsahu zrejme žalobca podal odvolanie vo vzťahu k úplne inému rozhodnutiu a uvedené sa týka i argumentov ohľadne námietok vo vzťahu k nemajetkovej ujme, ku ktorej malo dôjsť na strane žalobcu. V tomto rozsahu je preto práve odvolanie žalobcu nepreskúmateľné a nezrozumiteľné, ak poukazuje na skutočnosti, ktoré

z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nevyplývajú. V takom prípade ani odvolací súd na tieto skutočnosti nemôže reagovať skutkovo a ani právne.

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda rozhodol podľa úspechu v konaní a súčasne dôvodne aplikoval ust. § 151 O. s. p.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol taktiež podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa zásady úspechu v konaní, v odvolacom konaní v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný odporca, ktorý si však právo na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a zo spisu mu žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.